

Preek ds. R.K. Wigboldus - 2 Samuël 15 : 18b - 22

Ps. 87 : 1 en 3

Ps. 25 : 9 en 10

Ps. 64 : 6

Ps. 61 : 1, 3, 4, 5, 6

Ps. 138 : 4

Lezen: 2 Samuël 15 : 13 - 23

Tekst: 2 Samuël 15 : 18b - 22

Broeders en zusters in de Here Jezus Christus.

In het gelezen Schriftgedeelte wordt ons verteld, hoe David eens heeft moeten vluchten voor zijn zoon Absalom.

Naar de mens gesproken heeft de zaak van de Here er toen heel slecht voor gestaan.

David, de gezalfde van de Here, werd door zijn eigen zoon naar de kroon gestoken.

Hij had een samenzwering gesmeed en zich te Hebron als koning laten uitroepen.

Het overgrote merendeel van het volk was op de hand van Absalom.

En David, slechts door enkele getrouwen omringd, zag zich genoodzaakt in allerijl zijn paleis te verlaten.

Als een balling zien we hem hier voortgaan.

Onder degenen, die hem trouw gebleven zijn, zijn er geweest, die in vroegere dagen uit volle borst gezongen zullen hebben: „*en onze koning is van Israëls God gegeven*”.

Dan moet hun in de gegeven omstandigheden de stem wel in de keel gestokt hebben .

Want zij zagen een koning zonder kroon en troon, die in werkelijkheid een zwerver geworden was en door doodsgedreven omringd werd.

Een rebel, Absalom, had zich door verraad meester weten te maken van de troon van Hem, van wie de Here eens gezworen had bij Zijn eigen heiligheid:

„Ik ben de waarheid zelf, zou Ik bedrieglijk zweren?

Zijn Koninklijk geslacht leeft voort en zal regeren.

Zijn zetel wankelt niet tot aan het eind der tijden,

zolang als zon en maan de hemelen doorschrijven”. (psalm 89: 13 ber.)

Maar was er niet alle reden om toen met de psalmist te klagen:

„ En toch, En toch hebt Gij verstoten en versmaad

de koning die Gij gezalfd hebt naar uw raad,

toch toort Gij op uw knecht, hij is van U verstoken,

zijn kroon ligt in het stof, zijn sterkte is gebroken”. (psalm 89: 14 ber.)

Zeker, in wat David toen ervaren moest, werd openbaar, dat de Here vertoornd was op Zijn gezalfde.

In die tijd ging n.l. in vervulling, wat de Here door de dienst van de profeet Nathan aan David had voorzegd.

De toorn als gevolg van de zonde met Bathseba.

De Here zou uit zijn eigen huis een kwaad over hem laten komen. (2 Sam.12: 11).

Maar gemeente, tegen deze donkere achtergrond, zien we hier toch ook het licht gloren van de genade en de trouw van de Here.

David moest vluchten om zijn eigen zonden.

Door bloedschuld die hij op zich geladen had leek de zaak van de Here een verloren zaak.

Maar de Here heeft het zo bestuurd, dat er mannen waren, die de gezalfde van de Here zijn blijven volgen op Zijn lijdensweg en hebben willen delen in zijn smaad.

En dan is het ontroerend, als we in de tekst gewezen worden op de Filistijn Ittai, die, terwijl hij een buitenstaander was, en geen enkele band had met het volk van de Here , ook al scheen het een verloren zaak te zijn, trouw zwoer aan David en geheel vrijwillig met 600 manschappen zich hem ter beschikking stelde.

Zo werd als opschrift boven de preek geplaatst: „De zijde gekozen van de HERE en zijn gezalfde, ook al schijnt het een verloren zaak te zijn.”

We zien:

1. Dat de Filistijn Ittai koning David op zijn vlucht voor Absalom wilde volgen.
2. Hoe David Ittai aanvaardde op de eed van trouw, die deze hem zwoer.

1. Broeders en zusters, toen Absalom tegen hem in opstand gekomen was, heeft David al heel gauw ingezien, dat hij er verstandiger aan deed zijn residentie Jeruzalem te verlaten dan dat hij de stad zou verdedigen tegen de opstandelingen.

In de eerste plaats kwam hij tegen een grote overmacht te staan.

We lezen in vers 12 van dit hoofdstuk, dat er een machtige samenzwering ontstaan was en er voortdurend meer volk zich bij Absalom heeft aangesloten.

En in vers 13 staat, dat een bode David was komen berichten, dat de mannen van Israël de partij van Absalom gekozen hadden.

Wanneer dit bericht betekende dat de overgrote meerderheid van het volk de wettige koning ontrouw geworden was, dan moest er ook mee worden gerekend, dat bij een eventuele belegering van Jeruzalem, zich eveneens binnen de muren verraders zouden ophouden.

Bij een onverwachte staatsgreep, zoals toen plaats had, blijft het eerst de grote vraag, wie wél en wie niet te vertrouwen zijn.

Wel is duidelijk, dat niet getwijfeld hoefde te worden aan de trouw van hen, die volgens het 16e en het 17e vers van dit hoofdstuk koning David op de voet gevolgd zijn, toen hij genoodzaakt was de wijk te nemen.

Al viel er geen tijd te verliezen, van een ordeloze vlucht was geen sprake. Het getuigde van grote tegenwoordigheid van geest, dat David, zoals we verder lezen, op een bepaalde plaats iedereen in zijn gevolg, voor zich heeft laten defileren.

Hij heeft halt laten houden bij een woning, die toen bekend stond als het Verre huis.

Volgens de uitleggers werd hiermee aangeduid een huis van Jeruzalem, dat in oostelijke richting het verst van het stadscentrum verwijderd was.

Een ontroonde koning nam een defilé af aan de oostkant van de Olijfberg in het dal van de beek Kidron, die hij later met zijn trouwe volgelingen is gaan oversteken.

We weten, dat vele eeuwen daarna de grote Davidszoon, onze Heiland met Zijn discipelen dezelfde route gevolgd heeft, namelijk in de nacht, waarin ook Hij verraden werd, toen de Here Jezus zich naar Gethsemané begaf.

In wat David overkwam, hebben we dan ook te zien een voorafschaduwing van het lijden en de vernedering van Christus.

De gezalfde van de Here liet bij dat Verre huis allen, die hem gevolgd waren, eerst aan zich voorbij trekken.

De weerbare mannen onder hen vielen in 3 groepen uiteen.

Eerst waren daar zijn dienaren. Daarbij moeten we denken aan zijn vertrouwde raadsliden en staatsbeambten en zijn legeraanvoerders.

Toen bekend was geworden, dat Absalom een staatsgreep had weten te bewerken, hebben deze dienaren van hun verbondenheid aan David blijk gegeven, door te verklaren: tot uw dienst, mijn heer de koning, wij zijn tot Uw beschikking (zie vers 15).

Daarnaast maakte Davids lijfwacht, de Krethi en de Plethi, deel uit van zijn gevolg. Onverschrokken, moedige mannen waren het, van huis uit waren het geen Israëlieten, maar Filistijnen, die onder bevel hebben gestaan van Benaja. Hoe heeft de koning in dit kritieke stadium ook op hén kunnen rekenen.

Welnu, dit kan eveneens worden gezegd van de 3e categorie, waarvan hier sprake is en waarvoor in onze tekst speciaal de aandacht gevraagd wordt.

„Ook alle Gathieten, mannen, die uit de Filistijnse stad Gath afkomstig waren, 600 in getal, die onder commando hebben gestaan van de Gathiet Ittai hadden zich bij David aangesloten en trokken langs de koning heen.”

Gemeente, ook deze Ittai kwam dus zijn diensten aanbieden aan een koning, die ogenschijnlijk zijn volgelingen alleen maar een onzekere toekomst, vol van moeite en gevaren in het vooruitzicht heeft kunnen stellen.

Wie was deze Ittai, die we hier aantreffen in een gezelschap, waarvan later n.l. in vers 23, gezegd wordt, dat het hele land weende, toen het daar zo voorbij trok ?

David zelf is, toen hij Ittai daar zag bij zijn inspectie, over diens aanwezigheid zeer verbaasd geweest.

Hij stelde hem de vraag: waarom gaat ook u met ons? Alsof hij maar zeggen wilde: dat had ik niet verwacht, u hier te zien.

Daarna drong David er zelfs tot 2 keer toe bij deze man op aan, dat hij terug zou keren.

Ga toch terug, zo sprak hij (zie vers 19) en blijf bij de koning, want u bent een vreemdeling en bovendien bent u uit uw woonplaats verbannen.

Ittai's verblijf onder het volk Israël was blijkbaar nog van heel korte duur geweest.

Hij kreeg immers van David te horen: gisteren bent u gekomen en heden zou ik u met ons mee laten rondzwerven?

Het woordje gisteren zullen we niet letterlijk hoeven op te vatten, maar het is in ieder geval een aanduiding van een heel korte periode.

Het is opmerkelijk, dat tot hem gezegd werd, dat hij er beter aan deed bij DE

Het feit is dat KONING, d.i. hier Absalom, te blijven.

David heeft ten overstaan van die vreemdeling zijn zoon Absalom niet uitgemaakt voor alles wat maar lelijk is, maar hij betitelde Absalom zelfs als de koning.

Natuurlijk deed hij dit niet, omdat hij zijn afvallige zoon toen als de wettige koning beschouwde, maar hij ging uit van de feitelijke toestand dat Absalom plaats genomen heeft op de troon van zijn vader David. In werkelijkheid berustte bij hem op dat moment het koninklijk gezag over het volk Israël.

Wat Ittai betreft, uit de woorden, die David tot hem sprak, worden we ook het een en ander gewaar over zijn verleden.

Hij was blijkbaar een vogelvrijverklaarde.

In zijn woonplaats Gath, één van de 5 Filistijnse steden, die elk een eigen koning hadden, was hij in ongenade gevallen bij de toenmalige stadsvorst. Het was hem duidelijk te verstaan gegeven, dat zijn aanwezigheid in Gath niet langer werd geduld, hij kon zijn biezen pakken, evenals de 600 man, die onder zijn bevelen hebben gestaan. Om welke reden hij verbannen was, dat weten we niet.

Of hij bij een politiek conflict betrokken geweest is, of als bendevoofd het al te bont gemaakt heeft b.v. door het organiseren van rooftochten, moeten we in het midden laten.

Of hij al dan niet in zijn vroeger leven het een of ander op zijn kerfstok gehad heeft. We krijgen wel de indruk, dat Ittai een avonturier was of een vrijheidsstrijder, misschien een echte vechtjas, die het aan dapperheid zeker niet ontbroken heeft.

Na zijn verbanning uit zijn geboortestad was hij met zijn manschappen in Jeruzalem verzeild geraakt.

Is het een wonder, dat koning David er vreemd van opkeek, toen hij op zijn vlucht voor Absalom Ittai met diens aanhang in het vizier kreeg?

Ook u gaat met ons?

Waarom doet u dit ? Zou u niet liever terug gaan naar Jeruzalem?

Daar kunt u rustig en ongestoord blijven wonen.

De tegenwoordige koning zal u geen strobreed in de weg leggen, want u bent een vreemdeling.

David heeft ook wel begrepen, dat hij op een vreemdeling als Ittai geen enkele aanspraak kon maken om hem zijn diensten te bewijzen.

Zulke vreemdelingen in Israël hadden geen burgerrechten, maar ze hadden evenmin verplichtingen.

Daarbij werd hem door David onder het oog gebracht, dat hij een heel wat rustiger bestaan zou kunnen hebben door naar Jeruzalem terug te keren, dan dat hij zich ging aansluiten bij een koning, die als een balling was gaan zwerven en gaan moest, waarheen hij maar zou kunnen gaan.

Voor de 2e keer riep David hem toe: Keer toch terug met uw broeders (zie het slot van vers 19). Om er nog een zegenwens aan toe te voegen: moge goedertierenheid en trouw met u zijn!

Die laatste woorden doen toch wel uitkomen, broeders en zusters, dat David innerlijk diep geroerd was over het feit, dat Ittai aansluiting bij hem had gezocht.

Hij wenste deze Filistijn, die vreemdeling en balling van elders toe dat de genadige Verbondstrouw van de Here, de God van Israël hem ten deel zou mogen vallen.

Dezelfde heilbede had David eens meegegeven aan de mannen van Jabes in Gilead, die er destijds zorg voor gedragen hebben, dat na de dood van Saul en zijn zonen hun dode lichamen niet langer onteerd werden, maar op een gepaste wijze ter aarde werden besteld (zie 2 Sam. 2 : 5-7).

Als we nu verder nadenken over wat David zo al tot Ittai gezegd heeft, dan zien we hier overeenkomst met wat vroeger eens een oude vrouw, n.l. Naomi tot haar beide schoondochters, Orpa en Ruth gezegd heeft.

Het was dicht bij de grens tussen Moab en het land van Juda.

Toen was het ook bij herhaling: gaat toch terug, mijn dochters, in het land van Moab ligt de wereld voor u open, maar u moet zich er niet veel van voorstellen, als u nu met me meegaat naar Bethlehem.

Orpa keerde terug naar Moab, maar Ruth wist van geen wijken.

Wilt u ook niet heengaan?

Jezus Christus, de grote Zoon van David stelde later in volle ernst deze vraag aan Zijn discipelen in Galilea, toen velen van hen, die Hem eerst gevolgd waren zich van Hem hadden afgekeerd.

Hier was het dus David, die in zijn onderhoud met Ittai scherp in het licht stelde, wat de consequenties zouden kunnen zijn, als hij wenste, hem te blijven volgen, die, terwijl hij de koning in volle rechten gebleven was, toen van zijn koninklijke luister en macht beroofd, als een balling zijn weg moest vervolgen.

Ongetwijfeld met de bedoeling om Ittai op de proef te stellen, sprak hij zo tot hem als hij dit gedaan heeft.

En denkt u zich de situatie dan nog eens goed in.

Met uitzondering van de getrouwen, hadden *de mannen van Israël*, wij zouden zeggen; *de eigen mensen*, Davids *eigen broeders in de kerk van de Here* en *zijn wettige rijksonderdanen*, over het algemeen de partij gekozen van Absalom.

Als iemand zegt: dat is afval geweest op grote schaal, landverraad en kerkverraad zonder meer, dan zullen we hem niet tegenspreken.

Maar nu zien we aan de andere kant een Filistijn, een man met een waarschijnlijk niet zo brandschoon verleden, met zijn manschappen in het gevolg van een onttroonde Joodse koning, die toch ondanks alles de gezalfde van de Here gebleven was, en de man naar Gods hart.

Wij lezen in het Oude Testament niet veel goeds van de Filistijnen.

Van huis uit waren het de felste bestrijders van het volk van de Here..

In de Richterentijd en ook nog onder de regering van Saul hebben zij de kerk vaak op leven en dood bestreden.

Des te meer indruk maakt het op ons, wat de Heilige Schrift hier verhaalt van de Filistijn Ittai, die helemaal vrijwillig de koning-balling, die David was, achterna ging.

Broeders en zusters, hebt u oog gekregen voor de tegenstelling, die hier aan het licht komt?

Het is dan toch maar zo geweest in die dagen, dat zeer velen onder Israël de werkelijk theocratische koning zijn ontslag hebben willen geven.

Ze hebben, hoeveel er ook op David aan te merken viel, — want vanwege zijn zonden voerde de Here hem door donkere diepten, — ze hebben in werkelijkheid toch maar de Here en Zijn gezalfde koning op het hart getrapt en de kreet van de revolutie aangeheven: laat ons hun banden verscheuren en hun touwen van ons werpen.

Het gros van de mannen van Israël is niet trouw op zijn post gebleven.

Partij trokken ze voor een man, die een instrument was van de vorst van de duisternis en kennelijk beheerst werd door de geest van de Antichrist.

Ze hebben hun dienst trouweloos verzaakt.

In plaats van de goede strijd te voeren, deserteerden ze en wendden ze zich zo ook van de Here af.

En stel dan hiertegenover wat we lezen van de Filistijn Ittai, die David achterna ging zonder dat hij daartoe als vreemdeling, formeel verplicht was.

Dan moeten we in dit verband denken aan het Woord, dat de Heiland later sprak, toen Hij het had over kinderen van het Koninkrijk, die de weg geweten hebben en niet hebben bewandeld, kinderen van het Koninkrijk, die buiten geworpen zullen worden.

Maar Christus heeft ook gezegd, dat mensen van niet al te best allooi, hoeren en tollenaars die anderen zullen voorgaan in het Koninkrijk der hemelen.

En Hij profeteerde, dat ze komen zouden van Oosten en Westen, van Noorden en Zuiden, die eens aanliggen zullen met Abraham en Izak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen.

Zeker, we mogen hiervan niet direct een bekeringsverhaal maken.

Welke motieven Ittai er voor had om zich met zijn mannen ter beschikking te stellen van David, kunnen we slecht beoordelen.

Menselijke sympathie, zelfs zucht naar avontuur kunnen daarbij een rol hebben gespeeld. Maar dat hier zaden van wedergeboorte liggen, zullen we niet kunnen tegenspreken.

We hebben hier een duidelijke aanwijzing, dat het Pinksteren zou worden. We beluisteren hier de prediking dat ook Filistijnen door de Here zijn en worden vergaderd in de Godsstad.

We beluisteren hier de boodschap - dit ter waarschuwing van alle kerkleden — dat wat eens Gods volk was Zijn volk tenslotte niet meer is, als het verraad pleegt aan de zaak van Zijn kerk en Koninkrijk en zich daarvan niet op tijd bekeert.

Maar tegelijk is daar ook de vertroostende prediking, dat Hij maken kan, dat wat eens niet Zijn volk was, Zijn volk mag heten, kinderen van Hem, op wiens voorhoofden Hij, (tot roem van Zijn genade,) Zijn Naam heeft willen schrijven en de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus.

Jezus Christus, waarvan koning David in al zijn ellendigheid en versmaadheid een voorbeeld is geweest.

2. We worden er in de 2e plaats op gewezen, dat het Ittai kennelijk volle ernst geweest is met zijn voornemen om in dat Kedrondal zich bij David aan te sluiten.

We hebben gehoord, dat hier van de zijde van David zelf geen enkele poging gedaan is om de man over te halen.

Integendeel, de manier, waarop David hem toesprak, was meer geschikt om Ittai eventueel op zijn besluit te doen terugkomen.

Maar hoewel tot 2 keer toe hem te kennen was gegeven, dat hij er verstandiger aan deed om terug te keren onder toevoeging van een welgemeende heilwens van David, heeft hij welbewust en bijzonder positief partij gekozen voor David.

Hij legde een eed van trouw af.

Hij zwoer de koning trouw te zullen zijn tot in de dood.

Lees vers 21: *„Maar Ittai antwoordde de koning: Zo waar de Here leeft en zo waar mijn heer de koning leeft, overal waar mijn heer de koning zal zijn, ten dode of ten leven, daar zal voor zeker uw dienaar zijn”.*

Er zijn direct enkele dingen, die onze aandacht hier trekken.

In de eerste plaats, dat hier door iemand, die opgegroeid was in een milieu, waar alleen maar gerekend werd met allerlei afgoden, dat door zo iemand gezworen werd bij de Naam van de enige en waarachtige God.

Ja, dat hier trouw gezworen werd onder aanroeping van de Naam van Hem, dé Getrouwe en Waarachtige bij uitstek, de Here.

Een voormalig heiden, afkomstig uit het Filistijnse Gath, gaf er blijk van, dat de Here, de God van het Verbond geen vreemde voor hem gebleven was.

Gelet op de eed, die hij zwoer, heeft hij zeker niet ver meer gestaan van het Koninkrijk van God.

Ontroerend is het, dat ook hij evenals Davids dienaren, in een bijzonder kritieke situatie tot de gezalfde van de Here gezegd heeft: U bent mijn heer de koning en ik ben uw dienaar, die ook al is mijn leven er mee gemoeid, van uw zijde niet zal wijken.

In dit verband moeten we weer denken aan wat ons verhaald wordt in het boek Ruth.

Toen Orpa terugkeerde naar Moab, heeft Ruth iets dergelijks tot haar schoonmoeder Naomi gezegd als wat we nu Ittai tegen koning David horen zeggen. *„Waar gij zult*

heengaan, zal ik heengaan, waar gij zult vernachten, zal ik vernachten". En: "uw volk is mijn volk en uw God is mijn God. Waar gij zult sterven, zal ik sterven". —en daar kwam toen bij Ruth eveneens een eed aan te pas: "Zo moge God mij doen, ja nog erger, voorwaar, de dood alleen zal scheiding maken tussen u en mij"

Zo kon het David duidelijk zijn, dat hij voortaan op Ittai kon rekenen, nadat hij hem eerst geducht op de proef had gesteld.

Hij sprak toen tot hem, zo zegt de tekst: "ga, trek voorbij".

Daarop, - en hier eindigt de tekst, waarvoor uw aandacht gevraagd werd -, is ook Ittai met al zijn manschappen voor de koning gaan defileren, Hij en zijn mannen trokken voorbij met heel zijn aanhang, zoals we het slot van vers 22 het best kunnen vertalen.

We hebben alle reden om aan te nemen, dat Ittai, de eed van trouw, vrijwillig door hem afgelegd, in zijn verdere leven gestand gedaan heeft.

Een paar hoofdstukken verder, in 2 Sam. 18 wordt nog eenmaal zijn naam genoemd. In dat hoofdstuk, wordt ons beschreven, dat het gekomen is tot een beslissende veldslag tegen het leger van Absalom, die uitliep op de nederlaag en de dood van deze rebel.

Want voor die veldslag heeft David het krijgsvolk dat bij hem was gemonsterd, en dan staat er uitdrukkelijk bij, dat hij een derde deel van de troepen onder het commando stelde van de Gathiet Ittai.

David gaf hem er dus achteraf duidelijk blijk van, dat hij het volste vertrouwen in Ittai had.

Ittai en zijn mannen, die zich als het moest wilden doodvechten voor koning David en zijn rijk, hebben zo ook de dag mogen beleven, dat hun koning, in eer hersteld, weer op zijn troon in Jeruzalem heeft plaats genomen.

Ze zijn in dienst van de gezalfde van de Here door hem na te volgen, niet beschaamd uitgekomen.

Maar dan wordt ons ook uit dit Schriftgedeelte toegeroepen, hoe zeer het aankomt op de navolging van Hem, die uit het geslacht van David is, maar bij Wie David tenslotte niet in de schaduw kon staan, n.l. onze Here Jezus Christus.

Het ging en het gaat ook nu nog, en dat al de eeuwen door, om Zijn heilige zaak, de zaak van Zijn kerk en Koninkrijk.

Hij is het ten volle waard, dat we Hem navolgen en heel ons leven in Zijn dienst besteden, opdat we Hem trouw zijn tot in de dood.

David — we zijn er eerst op gewezen — werd in een weg van diepe vernedering geleid, ja, ook omdat hij boeten moest voor zijn eigen zonden. Maar Jezus Christus heeft Zich tot het diepst vernederd om zo verzoening aan te brengen voor al de zonden van de Zijnen.

Maar hoe zag Hij, die gegaan is in de weg van recht en gerechtigheid, Zijn strijd bekroond.

Hem is gegeven alle macht en ook alle bevoegdheid in hemel en op aarde. Hij, de vorst van de aarde, is alle hulde waard.

Helaas, we zien in onze dagen zeer velen heulen met de verklaarde vijanden van Zijn kerk en Koninkrijk.

Zeer velen van hen, die Zijn merk- en veldteken aan hun voorhoofden dragen en desondanks zich afvallig betonen.

Die een afkeer hebben van Zijn dienst, ze zeggen dan vaak, dat ze het niet meer zo zien zitten, maar als het er op aankomt geven ze duidelijk te kennen, dat ze niet meer willen, dat Hij Koning over hen is.

Vele afvallige christenen ook, die zich openlijk revolutionair gedragen, die Zijn kerk de rug hebben toegekeerd, die zich in hun persoonlijk leven of in hun gezinsleven en ook in het sociale en politieke leven niet meer bekommeren om Zijn geboden.

Zo verraad plegen aan Christus. Hóógverraad, dat wil zeggen de eeuwige dood verkiezen boven het eeuwige leven.

Maar ondanks al die afval en afkerigheid van Hem, we hebben een Koning, Wiens heerschappij de eeuwen doorstaat.

Een Koning, Die al onze liefde waard is.

Die gezegd heeft: wees getrouw tot in de dood en Ik zal u geven de kroon des levens.

Hij wil niemand dwingen om Hem te volgen.

Hij wil een volk om Zich heen hebben, 'dat een en al gewilligheid is ten dage van Zijn heerban'(ps.110).

Maar in het bijzonder mag Hij van hen, die Hem in Zijn kerk openlijk trouw zwoeren, verwachten, dat ze zich helemaal, vol overgave en toewijding, de constante trouw ter beschikking stellen.

En dan schijnt in deze tijd — Hij heeft het Zelf trouwens voorzeggd, dat deze tijden zouden aanbreken — Zijn zaak er bijzonder slecht voor te staan.

De geest van de Antichrist, die eens Absalom beheerste, openbaart zich hoe langer hoe meer onder de eens christelijke volken en natiën.

Wie Hem volgt, zal in de wereld verdrukking ondervinden en misschien om Zijnentwil openlijk vervolgd worden.

Maar Hij kent ze allen bij name, die in Zijn wegen willen gaan en ernst maken met de navolging van Hem.

Hij houdt hen vast tot het einde.

Niets kan scheiding maken tussen Hem en de Zijnen. Ook de dood niet, die Hij Zelf immers geheel te boven kwam.

Maar wie ook vandaag Hem blijft volgen, zal in de duisternis niet wandelen, maar het licht van het leven hebben.

Volgen we Hem, omdat Zijn zaaksgerechtigheid boven elke twijfel verheven is? Omdat we erkennen dat zijn Koningschap een wettig, een rechtmatig Koningschap is?

Dan zeggen we het de dichter (van psalm 61) na:

Laat mijn voet een rots betreden, leid mijn schreden,
als mijn kleine kracht bezwijkt.

Wees mij een schuilplaats en mijn toren,
als tevoren,

waar geen vijand mij bereikt.

Laat mij op mijn biddend vragen
al mijn dagen wonen in uw tent, o Heer.

Waar uw vleugels, vol ontfermen,
mij beschermen, wil ik schuilen immermeer.

Amen.